

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sdo/3/2014
Identifikačné číslo spisu: 1012201316
Dátum vydania rozhodnutia: 26.02.2014
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2014:1012201316.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO : 35 807 598, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 9 Bratislava, IČO : 36 864 421, za ktorú koná advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., proti žalovanému: Krajský súd v Bratislave, so sídlom Záhradnícka 10, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného sp. zn. Spr. 6168/12 zo dňa 26. júna 2012, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31. októbra 2013, č. k. 5SŽi/20/2013, jednohlasne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie z a s t a v u j e .

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania .

Odôvodnenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 31. októbra 2013, č. k. 5SŽi/20/2013 potvrdil uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 2. augusta 2013, č. k. 4S/135/2012-39, ktorým krajský súd zastavil konanie, v ktorom sa žalobca žalobou domáhal zrušenia ním napadnutého rozhodnutia o zneprístupnení informácie podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov. Dôvodom zastavenia konania bolo nezaplatenie súdneho poplatku zo strany žalobcu. Krajský súd s odvolaním sa na § 5 ods. 1 písm. a/, § 8 ods. 1, § 10 ods. 1, § 11 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ZSP) a položku 10 sadzobníka súdnych poplatkov ZSP poukázal na to, že zo súdneho spisu vyplýva, že žalobca bol vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku výzvou z 23. mája 2013 doručenou právnomu zástupcovi žalobcu 29. mája 2013.

Najvyšší súd v dovolaní napadnutom uznesení konštatoval, že krajský súd rozhodol v danej veci na základe skutkového stavu, ktorý existoval v čase vydania rozhodnutia žalovaného, a preto na základe nezaplatenia súdneho poplatku žalobcom, vo veci nevykonával dokazovanie v merite veci, preto ani nenariadil pojednávanie. Najvyšší súd z dôvodov uvedených v odôvodnení uznesenia dospel k záveru, že

postupom krajského súdu nedošlo vo vzťahu k žalobcovi k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ani k porušeniu čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a/ ústavy, postup a rozhodnutie krajského súdu bolo vydané v súlade s § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb., z ktorých dôvodov najvyšší súd napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 2. augusta 2013. č. k. 4S/135/2012-39 ako vecne správne potvrdil (§ 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 219 ods. 1 a 2 O.s.p.).

Žalobca podal dovolanie proti uvedenému uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 5SŽi/20/2013 zo dňa 31. októbra 2013). Žiadal, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zrušil a keďže rovnakými vadami je postihnuté aj rozhodnutie prvostupňového súdu žiadal, aby dovolací súd v celom rozsahu zrušil aj označené uznesenie prvostupňového súdu bez náhrady. Žiadal tiež, aby v prípade úspechu, bola žalobcovi priznaná náhrada trov dovolacieho konania. Súčasne navrhoval, aby bolo rozhodnuté o odklade vykonateľnosti napadnutého uznesenia, pretože bez rozhodnutia o odklade vykonateľnosti napadnutého uznesenia reálne hrozí značný zásah do základných práv žalobcu.

Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5SŽi/20/2013 zo dňa 31. októbra 2013 bolo právoplatne ukončené súdne konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí a postupu správnych orgánov podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku - Správne súdnictvo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal dovolanie žalobcu a dospel k záveru, že konanie o ňom treba zastaviť.

Pre riešenie otázok, ktoré nie sú upravené v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sa primerane použijú ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona; opravný prostriedok je v konaní podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku prípustný len vtedy, ak je to v tejto časti ustanovené (§ 246c ods. 1, prvá a druhá veta O.s.p.).

Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný (§ 246c ods. 1 tretia veta O.s.p.).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom podľa tretej hlavy štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku. Vychádzajúc s citovanej právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo vyplýva, že proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný, teda vychádzajúc zo znenia právnej normy upravujúcej prípustnosť opravného prostriedku proti rozhodnutiu najvyššieho súdu je zrejmé, že proti rozhodnutiu najvyššieho súdu nie je prípustný tak riadny ako aj mimoriadny opravný prostriedok a súčasne zo žiadneho ustanovenia piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo nevyplyva prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu súdu v správnom súdnictve. Z uvedeného plynie záver, že najvyšší súd v správnom súdnictve nie je dovolacím súdom a teda ako súd dovolací nemá právomoc konať, z ktorých dôvodov neprípustnosť dovolania je prekážkou ďalšieho konania v danej veci pred najvyšším súdom.

Vzhľadom k uvedenému Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 104 ods. 1 v spojení s § 246c O.s.p. konanie vo veci zastavil, keďže nemal právomoc konať vo veci samej.

Pre úplnosť Najvyšší súd ešte poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 16. februára 2010 číslo II. ÚS 65/2010 k prípustnosti dovolania v správnom súdnictve. V jeho publikovanom znení Ústavný súd Slovenskej republiky akceptuje výklad Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, podľa ktorého je dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu súdu podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku neprípustné, ako súladný so základným právom na súdnu ochranu.

V odôvodnení uznesenia sa zaoberal aj nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS

283/07, ktorým bol na určitý čas vyjadrený opačný právny názor na prípustnosť dovolania.

Ústavný súd nálezom sp. zn. IV. ÚS 283/07 zrušil uznesenie najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania dôvodiac, že tzv. zmätočné dovolacie dôvody sa vzťahujú aj na súdne rozhodnutia vydané podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku. Argumentácia IV. senátu ústavného súdu bola založená na texte záhlavia ustanovenia § 237 O.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sú naplnené zmätočné dôvody.

Týmto nálezom ústavný súd nepochybne autoritatívne dal na vedomie nielen konkrétnemu sťažovateľovi vo veci sp. zn. IV. ÚS 283/07, že jeho sťažnosť bola úspešná, ale zároveň (prostredníctvom internetu) tým oznamoval aj eventuálnym sťažovateľom, že do budúcnosti môžu podať dovolanie zo zmätočných dôvodov proti rozhodnutiu správneho súdu v prípade, ak sa tieto budú kryť s dôvodmi ústavnoprávnymi. Zároveň tým aj najvyššiemu súdu naznačil, aby zmenil koncepciu prípustnosti dovolania v správnych veciach.

Ústavný súd v uznesení zo 16. februára 2010 číslo II. ÚS 65/2010 ale uviedol, že otázka prípustnosti dovolania v správnom súdnictve mala byť pôvodne predmetom konania o zjednotení právnych názorov. Z rozpravy pléna ústavného súdu však vyplynulo, že citovaný nález ústavného súdu bol ojedinelým v inak konštantnej judikatúre ústavného súdu akceptujúcej neprípustnosť dovolania v správnych veciach, a preto nie je nevyhnutné využiť procedúru zjednocovania právnych názorov. Napokon aj štvrtý senát akceptoval uvedený právny názor v náleze sp. zn. IV. ÚS 208/08 a v uznesení sp. zn. IV. ÚS 274/09.

Podanie dovolania v správnom súdnictve preto ani s poukazom na uznesenie IV. ÚS 283/07 neprichádza do úvahy.

V dôsledku tohto právneho názoru ústavného súdu nedošlo k zmene v rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu, a preto bolo konanie vo veci zastavené pre nedostatok podmienok konania.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol v zmysle § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, pretože konanie bolo zastavené. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Najvyšší súd nerozhodol o návrhu žalobcu na odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia a to práve z vyššie uvedených dôvodov, keďže pre nedostatok právomoci najvyššieho súdu na rozhodnutie o dovolaní bolo konanie v tejto veci zastavené.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.